

Polgár Anikó

„Az nagy monstrum pedig ráéhült gyomrával”¹ *Mitológiai szörnyek Gyöngyösi István költészetében*

A barokkra jellemző dinamika tematikus síkon erőteljesen reprezentálódik azoknak a mitológiai történeteknek a felidézésében, melyekben istenek vagy héroszok hatalmas erejű szörnyekkel küzdenek meg. Írásomban a mitológiai szörnyekre (Minotaurus, Cacus, Hydra, Gerion, Typhon, az aranygyapjút őrző sárkány) utaló elemek s a hozzájuk kötődő (részben ovidiusi, részben vergiliusi és claudianusi eredetű) történetek felhasználását, retorikai és narratív struktúrákba történő beépítését vizsgálom Gyöngyösi István költői műveiben, az eseteket a felhasználási módok alapján rendezve csoportokba. Bán Imre Gyöngyösit „az utánzó, a feladatot mesteri technikával megoldó barokk költő legjobb magyar irodalmi példájá”-nak nevezi.² A Gyöngyösit saját kora poétikai-retorikai rendszerébe visszahelyező, s költészetét ez alapján újra felértékelő Jankovics József kutatásait szem előtt tartva³ a mitológiai példákat lehetséges korabeli intertextusokkal együtt tárgyaljuk, bemutatva, hogy az átvett elemek kombinációja milyen magas fokú invencióval társul.

A szörnyek és a barokk csodálatkeltés

A csodálatkeltés (*il mirabile*) Emanuele Tesauro szerint verbális síkon úgy valósul meg, hogy „két, egymással nehezen összeilleszthető s éppen ezért módfelett csodálatos fogalom”⁴ társul egymással. A csodálatkeltés nemcsak a nyelvi alakzatokból adódhat, hanem az ábrázolt dolgok jellegéből is, s néha ez a kettő össze is kapcsolódik.

¹ GYÖNGYÖSI István, *Thököly Imre és Zrínyi Ilona házassága. Palinódia*, kiad. JANKOVICS József és NYERGES Judit, Régi Magyar Könyvtár Források 11 (Budapest: Balassi Kiadó, 2000), 13.

² BÁN Imre, *A barokk* (Budapest: Gondolat Kiadó, 1963), 31.

³ A művek újraértékelését megalapozó szövegkiadások (Régi Magyar Könyvtár Források 8, 10, 11, 12, 13, 14, Balassi Kiadó) és tudós utószavaik mellett a motívumkutatáshoz nagy segítséget nyújtanak az egyes kötetekhez Jankovics József és Nyerges Judit gondozásában készült részletes szövegmagyarázatok.

⁴ Emanuele TESAURO, „Arisztotelészi messzelátó”, ford. PUSKÁS István, in *Retorikák a barokk korból*, szerk. BITSKEY István, 205–217 (Debrecen: Kossuth Egyetemi Kiadó, 2003), 209.

A „természettől csodálatot keltő”,⁵ vagyis az isteni dolgok mellett, a csodálatkeltést szolgálják „a természet ellenségei”⁶ is, ilyenek a szörnyek, pl. a szatír vagy a Minotaurus.⁷

A barokkot a mitológiai szörnyek, a szörnyek allegorikus jelentése és a természeti rendellenességek révén létrejött szörnyszülöttek egyaránt foglalkoztatták. Alapkérdésnek számított (s Arisztotelész művei alapján próbálták meg megválaszolni), hogy vajon a szörny természetből való-e. Egy 16. századi Arisztotelész-kommentár megfogalmazása szerint: „Monstrum esse effectus naturalis a recta, et solita secundum speciem dispositione degenerans.”⁸ ('A szörny természeti jelenség, mely a szabályostól és a megszokottól kinézete alapján az elrendezést tekintve elfajzott.')

Egy, a monstrumok okairól, természetéről és különbségeiről szóló kézikönyv elválasztja egymástól a szörny metaforikus (Monstra metaforice)⁹ és tulajdonképpeni jelentését (Monstra proprie dicta).¹⁰ Az élőlényeknek három típusát különbözteti meg: az első típust alkotják a lelki lények, vagyis a mindenestül lelki értelemben létezők, a másik típushoz a testi lények tartoznak, vagyis a testi értelemben létezők, a harmadik típust pedig azok alkotják, akik testből és lélekből egyaránt állnak („primo quidem ut animatum est, atque omnino ratione animae; deinde vero ut corporeum quid est seu ratione corporis; deinceps autem ut tertium quid est ex anima, et corpore aequae constitutum”¹¹). A monstrum lehetne a másik típushoz tartozó, hiszen csupán lélek nélküli test, de metaforikus és költői szempontból a szörny egy külön, negyedik minőséget alkot: élő test, lelki értelemben („corpus vivens ratione animae”¹²).

A továbbiakban a Gyöngyösi István műveiben előforduló szörnymotívumokat fogjuk tárgyalni, három csoportba sorolva. Az első kategóriába tartozó szörnyek tulajdonképpen lélek nélküli testek, vagyis „monstra proprie dicta”, a másik kategóriában az átvitt értelemben előforduló szörnyekkel foglalkozunk (monstra metaforice), melyeknek ugyan élő testük is van, de az adott szöveg helyeken „ratione

⁵ TESAURO, „Arisztotelészi...”, 210.

⁶ TESAURO, „Arisztotelészi...”, 211.

⁷ Zrínyinél a „természet ellenségei” mellett fontos szerepük van a „természettől csodálatot keltő” elemeknek, illetve a kettő ütköztetésének. Érdekes lenne egy összehasonlító vizsgálatot végezni Zrínyi és Gyöngyösi szörnnyalakjairól. Zrínyinek a gigász „Enceladus volt egyik leggyakrabban megidézett költői szerepe”, s ezt Kiss Farkas Gábor Francis Baconból kiindulva a gigászi lélekállapottal hozta összefüggésbe. KISS Farkas Gábor, *Imagináció és imitáció Zrínyi eposzában* (Budapest: L'Harmattan Kiadó, 2012), 202.

⁸ D. FRANCISCI TOLETI Societatis Iesv, *Commentaria vna cum quaestionibus in octo libros Aristotelis De Physica auscultatione* (Coloniae Agrippinae: Apud Haeredes Arnoldi Birckmanni, 1574), 75.

⁹ FORTVNIUS LICETVS Genvensis, *De monstrorum cavssis, natura, et differentiis libri duo* (Patavii: Apud Paullum Frambottum, 1634), 3.

¹⁰ LICETVS, *De monstrorum cavssis...*, 4.

¹¹ Uo., 35.

¹² Uo.

animae”, vagyis lelki értelemben szerepelnek. A harmadik kategóriában a hiperbolé alakzata láttatja szörnyeknek az egyébként testből és lélekből (ex anima et corpore) összetevődő embereket vagy a pusztán testi lényeket (corporeum).

A szörnyek további alcsoportjairól egy 17. századi értekezés azt írja, hogy vagy teljességgel átváltoztatják az emberi alakot, vagy megtartják ugyan az emberi alakot, de valamilyen szabálytalanság vagy torzulás révén el is térnek tőle („Modo enim prorsus humanam mutant speciem, modo speciem servantia, alia quadam enormitate et deformitate ab iis discrepant”¹³). Az eltérés érintheti a nemet (Hermaphroditus) vagy az egyes testrészek elrendezését, pl. szám tekintetében (valamelyik testrészből több van), méret tekintetében (pl. Gigászok és Pygmaeusok), egység vagy alak tekintetében (pl. kutyafej emberi testen), esetleg az elhelyezést illetően (pl. a szem a homlokon). Gyöngyösínél ritka a szörny külalakjának leírása (kivételt képez pl. a Minotaurus mint egy külön történet hőse), a költő többnyire arra számít, hogy a mitológiai név előhívja az olvasó által ismert alakot. A szörnyekre is érvényes, amit Jankovics József a mitológiai szerelmespárok említései kapcsán megállapít: „A 17–18. század műveltebb olvasója e nevek hallatán a klasszikus kontextust felidézve a hagyományt mozgósította képzeletében. Számára e költői univerzumot működésbe hozó ereje miatt volt értékekben oly gazdag Gyöngyösi költészete.”¹⁴

Mítoszmesélés: a szörnyek mint mitikus szereplők

A mitológiai szörnyek előfordulhatnak Gyöngyösi mitológiai tárgyú elbeszéléseinek szereplőiként. Ilyenkor a narráció maguknak a „régiből fabulálás dolgoknak”¹⁵ az elbeszélésére irányul. A *Cuma városában épített Dédalus templomában* a Minotaurus története az ekphraszisz része: Aeneas Deiphobét, Apollón templomának Sybilláját kérdezi, „mit írtak le Phoebus templomában” (I/21).¹⁶ Sybilla a képeken látható emberekhez és tájakhoz köthető történeteket meséli el, ám a narráció nem a képleírások sémáját követi, nincs utalás az ábrázolás módjára, a történetek tehát

¹³ Martinus POHLIUS, *Disputatio de quaestione an Esau fuerit monstrum* (Wittebergae: Daniel Schmatz, 1672), A2.

¹⁴ JANKOVICS József, »Gyöngyösi drága gyöngy versei«: A Kemény János-eposz forrásvidéke és szöveg-szerveződése”, in GYÖNGYÖSI István, *Porából megéledett Főnix avagy Kemény János emlékezete*, kiad. JANKOVICS József és NYERGES Judit, Régi Magyar Könyvtár Források 10 (Budapest: Balassi Kiadó, 1999), 273–297, 287.

¹⁵ GYÖNGYÖSI István, „Az olvasóhoz”, in GYÖNGYÖSI, *Porából megéledett...*, 197–200, 199.

¹⁶ GYÖNGYÖSI István, „Cuma városában épített Dédalus temploma”, in GYÖNGYÖSI István, *Csalárd Cupido. Proserpina elragadtatása. Cuma városában épített Dédalus temploma. Heroida-fordítások*, kiad. JANKOVICS József és NYERGES Judit, Régi Magyar Könyvtár Források 13 (Budapest: Balassi Kiadó, 2003), 167–216, 173.

leválnak az ekphrasziszos keretről. Minotaurus története a forrásnak számító ovidiusi szövegnél¹⁷ jóval részletesezbb. Míg Ovidius csak céloz Pasiphaé és a bika nászára, a Minotaurus megszületésének körülményeire (*Metam.*, VIII. 155–156), Gyöngyösi egyes részletekre is kitér: elmeséli, hogyan segít Dédalus Pasiphaének („Fatehenet csinál szőke bikájának”, III/21¹⁸), s hogyan szüli meg a szörnyet éppen férje hazaérkezésekor a királynő:

Szülésnek ideje immár elérkezett,
Cifra ruhájából asszony levetkezett,
Régi vígságáról most elfelejtkezett,
Sok kín s gondok között vérrel veréjtzett. (III/25)¹⁹

Keserves a szülés, az asszony kis híján belehal: „Úgy tetszik, hogy most jár a halálnak útján, / Acheron tavának hínárral nőtt partán” (III/27)²⁰. Az ember-állat keveredés a negatív csodálatkeltés példája, hasonló esetek sorolásával a bizarr jelenségek iránt érdeklődő barokk kézikönyvekben is találkozhatunk. „Age, quando huc euasimus, aliquot belluini amoris exempla attingamus. Pasiphae se tauro supposit vaccam mentita.” – kezdi Balthasar Bonifacius *Ludicra historiájának De brutorum amasiis* című alfejezetét.²¹ Pasiphae esetén kívül többek közt a lóval egyesülő Semiramis, a medvével szeretkező Polyphonte, a sárkánnyal háló Olympias esetét említi.

Gyöngyösi a *Dédalus templomában* az antik forrásoknál részletesebben leírja, hogyan nézett ki a „született csuda” (III/29). Az alábbiak közül az első idézet a szörny megszületésének leírásához kapcsolódik, a második a történetnek arról a pontjáról való, amikor Theseus a labirintusban megtalálja az alvó Minotaurust:

Ennek fele ember, fele bika vala,
Melyet mihelyt meglát, mindjárt csak elhala,
Ily rettentő csudát ki látott valaha?
Kit majd őrizettel tart Minois fala. (III/30)²²

Itt Minotaurus is fektében fejeérik,
Fejérsége miatt szép szőre tündöklék.

¹⁷ „Minotaurus születése, a Labyrinthus, Minotaurus megölése, Theseus szökése: Ovidius *Metamorphoses*ének VIII. könyve, 152–175. sor.” JANKOVICS József, „Gyöngyösi eroticus”, in GYÖNGYÖSI István, *Csalárd Cupido...*, 341–366, 353.

¹⁸ GYÖNGYÖSI, „Cuma városában...”, 182.

¹⁹ Uo., 183.

²⁰ Uo.

²¹ Balthassar BONIFACII, *Ludicra historia* (Venetiis: Apud Paulum Baleonium, 1652), 53.

²² GYÖNGYÖSI, „Cuma városában...”, 183.

Két magas szarvai fejét ékesgetik,
 Theseust szemei igen rettegtetik,
 Emberfarral s -lábbal hátul végeztetik,
 Majd álma halállal megelegyítettik. (IV/148–149)²³

Ovidius sokkal szűkszavúbb a szörny külalakjával kapcsolatban: „Quo postquam tauri geminam iuvenisque figuram / clausit” (*Metam.*, VIII. 169–170).²⁴ A szörny megölése Gyöngyösínél feltehetőleg nem antik hagyományt követ, Dédalus ugyanis azt javasolja Theseusnak, hogy pörölyt és szöget vigyen a labirintusba:

Ragadja Theseus pörölyét kezében,
 Vasszeget támasztja a bal vakszemében,
 Pöröllyel béüti agya velejében,
 A' földhöz ragadott általmenésében. (IV/150)²⁵

A szörny megölésének módja a bibliai Sisera történetére emlékeztet (Bír 4), Káldi fordításának szövegével szószerinti egyezéseket is találunk: „Vévé azért a' Háber felesége Jáhel a' sátor szegét, fel-vévén egyetemben a' pörölt: és bé-menvén titkon és halkal, a' feje vak-szemére tévé a' szeget, és a' pöröllyel ütven a' velejébe szegezé a' földig”.²⁶

A szörnyek, ahogy más mitikus lények is, a történet szereplőiként jelennek meg a mitológiai tárgyú *Proserpina elragadtatásában* is. A Gyöngyösi szövegét Claudianus felől (elsősorban a latin szöveghez képest felmerülő hiányok irányából) olvasó Hajdu Péter „a mitológiai utalások működésének lefékezésé”-ről beszél,²⁷ s arra is utal, hogy ez a mitikus szörnyek szerepeltetését is befolyásolja²⁸. A latin szöveggel való összevetésből nyilvánvaló, hogy „a mitológiai személyek többsége eltűnik [...]

²³ Uo., 205.

²⁴ P. OVIDII Nasonis, *Operum tomus II. qui Metamorphoses complectitur*, ed. Nicolaus HEINSIUS (Amstelaedami: Officina Elzeviriana, 1659), 173. Az *Ars amatoriában* is csak a szörny kettős természetére van utalás: „Daedalus ut clausit conceptum crimine matris / Semibovemque virum semivirumque bovem”. P. OVIDII Nasonis, *Operum Tomus I. scripta amatoria complexus*, ed. Nicolaus HEINSIUS (Amstelodami: Officina Elzeviriana, 1661), 217.

²⁵ GYÖNGYÖSI, „Cuma vásarasban...”, 205.

²⁶ *Szent Biblia*, ford. KÁLDI György (Bécs: Formika Máté, 1626), 212.

²⁷ HAJDU Péter, „Claudianus és Gyöngyösi”, in *Papírgaluska: Tanulmányok a görög és latin klasszikusok fordításáról*, szerk. HAJDU Péter és POLGÁR Anikó (Budapest: Balassi Kiadó, 2006), 91–112, 107.

²⁸ „Gyöngyösi többnyire kiiktatja az elbeszélésből az ősidők mitikus óriásait. A gigászok, titánok és hekatonkheirek szerepe már a késő ókori költő számára sem volt teljesen világos [...]. Ez a mitikus utalásrendszer magyar kontextusban, úgy látszik, nem volt, vagy nem lett volna érthető, ezért Gyöngyösi költeményéből nagyrészt kiiktatózott.” HAJDU, „Claudianus és Gyöngyösi”, 98.

vagy bonyolultabb, rafináltabb megnevezésük leegyszerűsödik”,²⁹ az antikvitáshoz képest tehát nem beszélhetünk a barokk csodálatkeltés igényének túlzott érvényesüléséről. A Gyöngyösi-életmű kontextusában sem tűnnek ezek az elemek a maguk letompított, leegyszerűsített szörnyképzetével a barokk meraviglia emlékezetes megnyilvánulásainak. Ez elsősorban a retorikai-poétikai felerősítő eszközök nem túl erőteljes használatából eredeztethető.

Az *Első* részben Pluto zúgolódik, hogy az istenek közül csak neki nincs felesége, s vele együtt zúgolódnak az alvilági lények is (köztük a Fúriák és Aegeon, vagyis Briareósz, a százkezűek egyike), akik felindulnak Jupiter ellen, míg a Párkák meg nem állítják őket:

Erebus lakosi mind felfegyverkeznek,
Mindenfelől a rút Furiák érkeznek,
Pokol fenekéről harcra igyekeznek.³⁰

Titán és Aegeon, kit megkötöztetett
Jupiter láncokkal és oda vettetett,
Haragos Plutótúl mind eleresztetett.³¹

Pluto, miután lenyugtatják a Párkák, Mercuriust hívhatja, hogy üzenjen Jupiternek. Miután Pluto megnyugszik és leül, elcsendesülnek a felgerjedt szörnyek is: „A Cerberusoknak szörnyű ugatása / Csendesült. Styxnek is mérges zuhogása.” (I/25)³² Később, mikor Pluto elindul Proserpináért, vele mennek az alvilági lények is, Alecto, Megaera, a Fúriák (I/110).

Trinacria (Szicília) szigetének a leírásában (ide rejti Ceres Proserpinát) nagy szerepet kap az Aetna is, melynek mélyén ott van a Jupiter által mennykővel sújtott Enceladus: „Most is, megholt tagját mikor emelgeti, / Sok tüzes köveit égre Aetna veti.” (I/64)³³ Enceladust szorítják a kínok, „tüzet okád, követ hány ki haragjában” (I/68).³⁴ A házat, melyben Ceres elrejt Proserpinát, Cyclopsok építették (I/92).

Ceres, mikor megtudja, hogy a lánya eltűnt, találgatja, ki rabolhatta el. A lehetséges elrablók sorában több szörny és alvilági lény is van – Typhon, Enceladus, Aegeon:

²⁹ HAJDU, „Claudianus és Gyöngyösi”, 106.

³⁰ GYÖNGYÖSI, „Proserpina elragadtatása”, in GYÖNGYÖSI, *Csalárd Cupido...*, 99–165, 105.

³¹ Uo., 106.

³² Uo., 108.

³³ Uo., 113.

³⁴ GYÖNGYÖSI, „Proserpina elragadtatása”, 113.

Talám inkább Typhon régi rabságából,
 Inarime hegynek nehéz fogságából
 Kiszabadult, és ő balgatagságából
 Rontá leányomat nagy dühös voltából? (III/72)³⁵

Vagy a szomszéd Aetna hegye borította,
 Tüzes köveivel megháborította?
 Enceladust onnan el-kiszorította,
 Ő lehet, ki szívem megszorította?

Vagy Aegeon viszont jött vissza éltére,
 Megnőtt ötven feje száz számú kezére,
 Régen igyekezett ez a nap fényére,
 Ő hozhatott veszélyt lányom személyére? (III/74–75)³⁶

Az idézett szörnymotívumok forrása Claudianus: „rupitne Typhoia cervix / Inarimen” (183–184), „An vicina mihi quassatis faucibus Aetna / Protulit Enceladum? nostros an forte penates / Appetiit centum Briareia turba lacertis?” (186–188).³⁷ Gyöngyösi Claudianus egy-másfél sorát kerekíti négysoros versszakká, a bővítéssel néha eltérve a klasszikus mitológiától, pl. az Aegeonnal kapcsolatos kijelentései esetében, hiszen itt Gyöngyösit olvasva arra gondolhatunk, hogy a legyőzött Aegeonnak (Briareusnak) levágták az ötven fejét, s ezek a kezeire nőttek vissza.

A lányát kereső Ceres az Acis folyóhoz, ott egy barlanghoz ér, melyben fák állnak sűrűn, ezekre függesztette fel Zeusz az ellenfeleit, az előző generáció szörnyeit (Aegeont, Coeust, Mimást, Ophiont, Enceladust), akik az életére törtek (IV/40–45). A „veszett Óriások szörnyű tetemétől / azoknak irtózó rút tekintetétől” (IV/47)³⁸ mindenki fél, még a Cyclopsok is, ezért senki nem mert ezekhez a fákhöz nyúlni, Ceres viszont mérgében elkezd kivágni őket. A mitikus szörnyóriások tetemei Ceres haragjának nagyságát hivatottak érzékeltetni.

³⁵ Uo., 142.

³⁶ Uo., 142.

³⁷ Cl. CLAUDIANI, *Quae extant*, Nic. HEINSIUS recensuit ac notas addidit (Amstelodami: Ex Officina Elzeviriana, 1665), 777.

³⁸ GYÖNGYÖSI, „Proserpina elragadtatása”, 155.

Mitológiai szörnyek az ornátus részeként

Az előbbinél hatásosabb az az eset, amikor Gyöngyösi „holmi régi fabulás dolgoknak, hasonlatosságoknak és másféle leleményes toldalékoknak közbenvetésével”³⁹ csupán színezi az egyébként nem mitológiai tárgyú elbeszélést.⁴⁰ A mitológia ezekben az esetekben, ahogy Bartók István megállapítja, a „colores vulgo exornationes”, „a megszínlelés”, az amplifikáció részét képezi.⁴¹

Gyöngyösi szövegeiben a mitológiai motívumok, köztük a mitikus szörnyek említései előfordulhatnak a történelmi vagy politikai események kontrasztjaként, ill. legitimációjaként, a rábeszéléshez, a dicsérethez (laus) vagy a rágalmazáshoz (vituperatio) kötődő argumentáció részeként, de találkozhatunk az antik mítoszoknak (a középkorban gyökerező, a barokkban is népszerű) keresztény allegóriákká alakításával is.

A *Murányi Vénus* első részében a mitológiai katalógus a téma kijelölését segíti, a szerző elhatárolja magát a mitológiai (köztük a szörnyek legyőzéséről szóló) témáktól.

A monstrumok említése s a hozzájuk kötődő történet rövid felidézése lehet az argumentációt erősítő katalógus része. A szörnyek leggyakrabban a veszélyek megtestesítői. A *Thököly és Zrínyi Ilona házasságában* a szörnyek a Thökölyre lefelkelő veszélyeket jelenítik meg, a hozzájuk kötődő történetek pedig a segítő társ szükségességét hangsúlyozzák. Ahogy a nagy hősokeket, Thökölyt is egy nő mentheti ki a veszélyből Venus szerint.⁴² Az érvelés alapján, ahogy Jasonnal is hiába volt sok vitéz férfi, semmire sem ment volna velük, ha nincs Medea, úgy Thököly sem győzhet, csak akkor, ha az ő Medéja mellette lesz:

³⁹ GYÖNGYÖSI, „Az olvasóhoz”, 199.

⁴⁰ Gyöngyösi költészetfelfogásának sokat idézett összefoglalása a továbbiakban arra utal, hogy ezen toldalékok „nélkül is a história és abban lévő dolgok valósága végben mehetett volna ugyan”, de neki jobban tetszett „azoknak nagyobb ékességére és kedvesebb voltára nézve” inkább megszínlelnie az említett dolgokkal, mintsem „Tinódy Sebestyén módjára csupán csak a dolog valóságát” kifejeznie. GYÖNGYÖSI, „Az olvasóhoz”, 200. Bene Sándor szerint a Zrínyi és Gyöngyösi közti lényeges különbség épp abban rejlik, hogy Gyöngyösi „a költészet anyagának a nyelvet tekinti, a »leleményes toldalékok« tárházát, s a tassói enargeiát számúzi a narrációból az *ornatusba*.” BENE SÁNDOR, „Szigeti veszedelem: Fikció, valóság és a halál pedagógiája”, in *„Vár állott...”: Tudományos történelmi konferenciák Vajdahunyadvár 2013–2016*, szerk. HERMANN RÓBERT (Budapest: Line Design Kiadó, 2017), 131–162, 162.

⁴¹ BARTÓK ISTVÁN, „História és poézis. Gyöngyösi István megjegyzései a költészetről”, *Irodalomtörténeti Közlemények* 109 (2005): 243–258, 253.

⁴² Hasonló érveléssel Gyöngyösi más műveiben is találkozhatunk, a tűzokádó bikától és a sárkánytól Jásont megmentő Médeához hasonlóan segítheti Wesselényit is Mária. GYÖNGYÖSI ISTVÁN, *Márssal társolkodó Murányi Vénus*, kiad. JANKOVICS JÓZSEF és NYERGES JUDIT, Régi Magyar Könyvtár Források 8 (Budapest: Balassi Kiadó, 1998), 30.

Vagyon elég sárkány s vad bika előttd,
 Kik ellen kardodat noha felkötötted,
 De hogyha Medea nem leszen melletted
 Ott az gyűzedelem mást választ helyetted. (T36)⁴³

Ugyanígy a nagy monstrumtól, a Minotaurustól, aki „ráéhiült gyomrával ólalkodik” (T32),⁴⁴ sem menekülhet Ariadné nélkül: „Ariadna nélkül baj lesz menekedned” (T38).⁴⁵ A jegyzetek szerint a „sárkány s vad bika” a bécsi udvar cselszövéseire céloz, a szörnyek említése itt tehát egy politikai allegóriába van beépítve.⁴⁶ A szörnyek legyőzése metaforikusan a lelki vívódásra is vonatkozhat, pl. a szövegnek azon a pontján, amikor Thököly fontolgtatja Venus ajánlatát:

Hercules sem vala izzadtabb orcával,
 Mikor szembenkele az sárkány Hydrával,
 Mint ez fárad, kétes szíve nagy harcával. (T304)⁴⁷

A szörnyek a veszélyt jelentik a *Porábúl megéledett Főnixben* is. Ahogy az említett szörnyek, úgy a veszélyeket legyőző hős személye is a mitológiai párhuzamosság részeként változik. A fogságban lévő, Annától elszakított Kemény például a Pénelopétól elszakított, sok veszedelemben forgó Ulysseshez hasonlít:

Igaz Pénelopé volt ily hűségében,
 Bujdosó Ulysses sok veszedelmében,
 Forogván Charybdis, Scylla örvényében,
 Nagy Poliphémusnak s Circének kezében. (II/IV/6)⁴⁸

A csatában viszont Kemény nem Ulysseshez, hanem a szörnyölő Herculeshez hasonlít. Az alábbi példában az attribútum, a használt fegyvernem alapozza meg a hasonlóságot, s ezáltal idéződik meg egy szörny legyőzésének vergiliusi története:

⁴³ GYÖNGYÖSI, *Thököly Imre...*, 13.

⁴⁴ Uo., 13.

⁴⁵ Uo., 14.

⁴⁶ JANKOVICS József – NYERGES Judit, „Szövegmagyarázatok”, in GYÖNGYÖSI, *Thököly Imre...*, 91–120, 119.

⁴⁷ GYÖNGYÖSI, *Thököly Imre...*, 47.

⁴⁸ GYÖNGYÖSI, *Porábúl megéledett...*, 77.

Hercules lehetett ily: buzogányával,
Amikor Cacusnak buzdult lopásával,
Sietett ellene forró haragjával,
Aminémú Kemény, felvett dorongjával. (II/IX/31)⁴⁹

Vergiliusnál Aeneas részt vesz egy Hercules-ünnepen Euandrus királynál, akit megnyer szövetségesnek. Az Aeneis 8. énekében mesélik el a Hercules-ünnep eredetét: nem messze tőlük volt Cacus barlangja, ott ölte meg a szörnyet Hercules, miután az Geryon gulyájából (amit a hős épp erre hajtott) elorozott párat. Hercules dühét így írja Vergilius:

Hic vero Alcidae furiis exarserat atro
Felle dolor. rapit arma manu, nodisque gravatum
Robur, et aerii cursu petit ardua montis. (Aen. VIII. 219–221)⁵⁰

A szörnyek közül azok, amelyeknek több fejük vagy valamely megsokszorozódott testrészüik van, a sokaságnak a megtestesítői. A *Porából megéledett Főnix*ben az ellenség nagy számát jelölik,⁵¹ s a célzás a sokaság mellett az ellenség erejére, nehezen legyőzhető voltára is utal: pl. „Tíz-tíz jut egyre, több talám annál is, / számos fejű sárkány ez a’ Hydránál is, / rettenetes csuda a Geryonnál is, / gondot adna, hogyha Hercules volnál is” (II/II/44).⁵² A sokfejű Hydra, akárcsak a háromtestű szörny, Geryon olyan ellenfelek, akiket csak a később istenné vált hős, Hercules tud legyőzni. Mivel Kemény ebben a csatában alulmarad, Gyöngyösi ezúttal nem Herculeshez, hanem egy trójai hőshöz, a vitézül harcoló, ám a félisten Achilleszel szemben végül alulmaradó Hectorhoz hasonlítja őt: „Míg Kemény, Hectorunk lehetett közöttünk, / mint a trójaiak, többet cselekedtünk” (II/II/46).⁵³

A fogságban Kemény Theseusszal, a fogság a labirintussal, a Keményre leselkedő veszély a Minotaurusszal azonosítódik, a fogságból őt kimentő Anna pedig Ariadnéval: „A Minotaurusnak ez menti szájából, / úgy, mint a tatárnak kénozó markából” (II/VIII/18).⁵⁴

⁴⁹ GYÖNGYÖSI, *Porából megéledett...*, 115.

⁵⁰ P. VIRGILII Maronis, *Opera Omnia: Bucolica, Georgica, Aeneis; Ciris et Culex, cum commentario Frid. TAUBMANNI curante et edente* ([Wittembergae]: Zacharias Schurerus, 1618), 824.

⁵¹ A *Charicliában* a szörny fejének megsokszorozódása a bánat megnövekedésére céloz: „A titkolt bú Hidra fejeként bokrozik.” (IV. 175). GYÖNGYÖSI István, *Új életre hozott Chariclia*, kiad. JANKOVICS József és NYERGES Judit, Régi Magyar Könyvtár Források 14 (Budapest: Balassi Kiadó, 2005), 155.

⁵² GYÖNGYÖSI, *Porából megéledett...*, 66.

⁵³ Uo., 66.

⁵⁴ GYÖNGYÖSI, *Porából megéledett...*, 109.

A szörnyek említése a szeretet/szerelem és az érzéketlenség/kegyetlenség ellentétének kiemelését is szolgálhatja. A *Csalárd Cupido*-ban és a *Heroidák*-ban a szörnykatalógus, a fenevadak okozta szenvedés a Cupido okozta kínokkal, illetve a szeretett nő kegyetlenségével összehasonlítva csekélységnek tűnik.⁵⁵ A szörnyek kegyetlensége az anyai szeretet ellentéte a *Proserpina elragadtatásában*.⁵⁶ A III. részben Ceres álmot lát Proserpináról, mely szerint Proserpina rabságban sínylődik, és szemrehányást tesz az anyjának. Olyan kegyetlenségnek tartja, hogy az anyja nem gondol rá, amilyenre csak a vadállatok és a szörnyszülöttek képesek:

Emlékezzél reá, nekem anyám lettél,
Azért tigrisektől, hiszem, nem születted,
Sem sárkány tejétől fel nem neveltetted,
Mert, szentséges Ceres, hát elfelejtetted. (III/21)⁵⁷

Ugyanezek a motívumok megtalálhatók *Paris Helenához* írt levelében, ám itt a szörnyek a kedvesén nem könyörülő nő kegyetlenségének kiemelését szolgálják:

Gondolám, ó jaj, mely iszonyú az véred,
Hydrák szörnyűségét módoddal feléred,
Az én nyavalyámat ki magad ösméred,
Mégis sebeimre ecetedet méred.

Tigris volt az anyád, attól születted,
Méreg s sárkánytejet ömlő helyett ettél,
Merő fenevadak között neveltetted,
Az emberi vérben semmi részt nem vettél. (80–81)⁵⁸

A következő versszak az előzők visszaéneklése, a kegyetlenséggel szemben áll a kegyesség, a vadaktól és szörnyektől születéssel az isteni származás. A két szöveghely, Proserpina és Paris monológjának összekapcsolása Gyöngyösi leleménye, a latin források közül ugyanis Ovidiuséban ezt az érvet nem találjuk, a közös forrás tehát, melyet a barokk költő saját igényei szerint átalakított, Claudianus.

⁵⁵ Pl. Csalárd Cupido I/104. GYÖNGYÖSI, *Csalárd Cupido...*, 5–98, 24.

⁵⁶ Itt olyan esetről van szó, amikor egy mitológiai tárgyú költeményben az ornatus is mitológiai. A szörnymotívum esetében ez nem okoz olyan zavart, mint a Hajdu Péter által idézett, a klasszikus mitológia szempontjából abszurd Proserpina = Diana azonosítás során, mely abból fakad, hogy „a »Diana« név Gyöngyösi szövegében elveszíti mitológiai referenciáját”, allegóriává lesz. HAJDU, „Claudianus és Gyöngyösi”, 111.

⁵⁷ GYÖNGYÖSI, „Proserpina elragadtatása”, 135.

⁵⁸ GYÖNGYÖSI, „Paris Helenának”, in GYÖNGYÖSI, *Csalárd Cupido...*, 219–238, 229.

A *De raptu Proserpinae* című költeményben is, akárcsak Gyöngyösi átdolgozásában, egy vízióban megjelenik Ceres előtt a lánya és szemrehányást tesz:

Illa refert: Heu dura parens, nataeque peremptae
 Immemor, heu fulvas animo transgressa leaenas!
 Tantane te nostri tenuere oblivia? (III/97–99)⁵⁹

Egy 16. századi kommentár hozzáteszi, hogy a „pectoris duritia”-nak (a szív keménységének) a kifejezéséről van itt szó, s a leaenae (nőtényoroszlánok) azért szereplenek itt ennek megtestesítőként, mert azok a legádázabbak.⁶⁰ Az idézett szövegrész nem a származás vadállati voltára céloz, hanem Ceres kegyetlenségéről állítja, hogy túltesz a nőstényoroszlánén. Egy későbbi szöveghelyen (*De raptu Proserpinae* III. 105–106) felbukkan a származás megkérdőjelezése is, Claudiusnál ugyan nem Ceresre, hanem Proserpinára vonatkozóan (Proserpina azzal érvel Ceresnek, hogy ha valóban ő szülte, s nem egy tigris az anyja, akkor jöjjön a lányát megmenteni),⁶¹ ám Gyöngyösi feltehetőleg ezt a claudianusi szöveghelyet kombinálta össze egy vergiliusival:

Si tu sancta Ceres: et non me Caspia tigris
 Edidit: his, oro, miseram defende catenis.⁶²

A 16. századi kommentár is figyelmeztet rá, hogy Claudianusnál egy vergiliusi szöveghely imitációjáról van szó („Colorem traxit ex illo Vergiliano: Nec tibi diua parens generis, nec Dardanus autor Perfide, sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus, hyrcanaeque admorunt ubera tigres.”⁶³) A magyarázó hozzáteszi, a hyrcaniai

⁵⁹ Cl. CLAUDIANI, *Quae extant*, Nic. HEINSIUS recensuit ac notas addidit (Amstelodami: Officina Elzeviriana, 1665), 771.

⁶⁰ „Laeenas quae saeuissimae sunt.” Iani PARRHASII Neopolitani, *In Cl. Claudiani de Raptu Proserpinae libros Commentarius* (Basilaeae: Robertus Winter, 1539), 213.

⁶¹ „[...] si tua nata, Ceres, et non me Caspia tigris / edidit, his, oro, miseram defende cavernis”. *Claudian with an English translation* by Maurice PLATNAUER (Cambridge–London: Harvard University Press–William Heinemann LTD, 1956), 352. Magyar fordításban: „... hogyha, Cerés, lányodnak vallsz, s nem kaszpia tigris / vemhe vagyok, menekíts ki, könyörgök, e szörnyeteg éjből” Claudius CLAUDIANUS, *Versei*, ford. MEZEI Balázs (Budapest: Európa Kiadó, 1988), 201.

⁶² PARRHASII, *In Cl. Claudiani...*, 213. A kommentár ismer egy további olvasatot is (mely a fent idézett Heinsius-féle kiadásban tér majd vissza), ám lényegileg ez is hasonló helyzetet teremt: „Quod si legas: Si tu nota Ceres, et me non Caspia tigris Edidit: idem sensus erit. nam et hoc et illo modo crudelitatis Ceres arguitur.” PARRHASII, *In Cl. Claudiani...*, 214. Hasonló olvasat egy 17. századi kiadásban: „Si tu nota Ceres, et non me Caspia tigris / Edidit; his, oro, miseram defende cavernis”. CLAUDIANI, *Quae extant...*, 772.

⁶³ PARRHASII, *In Cl. Claudiani...*, 214. Az idézett vergiliusi szöveghely: Aen. IV. 365–366. Magyarul: „Téged sem szült istennő! teneked, lator, ősd / Dardanus, óh sose volt! meredek Kaukázuson

és a caspiai tigris gyakorlatilag ugyanazt jelenti, hiszen Hyrcania a Kaspi-tó mellett van: „Tigris quadrupedum perquam uelocissima, nascitur in Hyrcania, cui Caspii proxima”⁶⁴. Gyöngyösi a tigris származási helyét elhagyja, s a vadságot kifejező tigrisek mellé az egzotikus, ugyanakkor a magyar hagyományban ismerős sárkányt és a vaddá tevő sárkánytej motívumát helyezi.

A szerelem hatalmának témája annak hangsúlyozásaként is megjelenik, hogy a szerelem még a szörnyeket is megszelídíti:

Földön a bestyék is a csúszó férgekkel,
Tengerben a halak sertés delfinekkal,
A nagy balénák is a Syrenesekkel,
Szelídek egymáshoz maguk szerelmekkel. (VI.189)⁶⁵

Előfordul, hogy Gyöngyösi a szörny valamely lényegi tulajdonságát emeli ki egy jelzővel, majd a jelzős szerkezetet egy mitológiai párhuzam részévé teszi, például:

De viselvén Kemény érzéken füleket,
Százszemű Argusnál vigyázóbb szemeket,
Fegyelme megtudja igyekezeteket. (II/IX/16)⁶⁶

Sajátos hozzáállást képvisel a *Rózsakoszorú*, melyben a mitológia keresztény allegorikus értelmezésével találkozhatunk. Az *Rózsakoszorú-kötéséhez való készület*-ben, ahogy azt Gyöngyösi az olvasóhoz írt ajánlásban is hangsúlyozza, „sok fabulás régiségek és poétai költeményes dolgok”⁶⁷ vannak. A narrátor felidézi az ifjabb, játékosabb időket, különböző istenekhez köthető antik helyszíneket jár be, kezdve a Helikonnal, ahol a Múzsák sorra bemutatják tudományukat, s Calliope, az epikus költészet Múzsája Hercules cselekedeteivel kezdi történeteit:

---

ellett / vad Hyrcánia tigrise, ott szoptattak a sziklán!” VERGILIUS, *Összes művei*, ford. LAKATOS István (Budapest: Európa Kiadó, 1984), 188–189.

⁶⁴ PARRHASII, *In Cl. Claudiani...*, 214.

⁶⁵ GYÖNGYÖSI, *Új életre hozott...*, 194. Az idézett szakaszra feltehetőleg Zrínyi hatott, az első Idilium 33. versszakára hasonlít.

⁶⁶ GYÖNGYÖSI, *Porából megéledett...*, 113.

⁶⁷ GYÖNGYÖSI István, *Rózsakoszorú*, kiad. JANKOVICS József és az ELTE Eötvös József Collégiumának régi magyar irodalmi szakszemináriuma, Régi Magyar Könyvtár Források 12 (Budapest: Balassi Kiadó, 2002), 21.

Az magas Óriásokkal,
 Kegyetlen oroslányokkal
 Szállott szemben miképpen,
 És azokat mint bírta el,
 Cerberust mint hozta el
 Pokolig menvén éppen.⁶⁸

Ezek után említi a hidrát, az erymanthusi vadkant, a szarvast, Geriont és a stymphalusi madarakat (15–17. versszak). A Helicon után a további helyszínek Cyprus, Delos, Cythaeron, Nyssa, majd ezektől és a hozzájuk köthető antik témáktól elhatárolódva Názaretbe és egyéb bibliai helyszínekre kerülünk. Krisztus életének helyszíneit végigjárva jutunk a Kálváriára, s azokhoz a szenvedésekhez, melyekhez képest „semmi vére Medusának, / kígyókká léte hajának”⁶⁹, „semmi Hercules próbája, / Gerion hármas pofája, / sok feje az Hydrának”⁷⁰. E párhuzam alapján a Krisztus ellen irányuló kegyetlenség a mitológiai szörnyek vadságán is túltett. Gyöngyösi a mitológiai szörnyek iszonyúságát a Krisztust keresztre feszítő zsidók kegyetlenségével hasonlítja össze:

Lássad, kit függesztett fel
 Az kegyetlen zsidó nép:
 Dühödt kegyetlenségében
 Úgy megszaggatván testében,
 Hogy nincs abban semmi ép.⁷¹

Azoknak kegyetlenségét,
 Urok rontó feneségét
 Ó, mihez hasonlítod?

Typhonnál istentelenebb,
 Gerionnál kegyetlenebb,
 S azoknak sok fejeknél.⁷²

A fenevadak másrészt a halált, a poklot és a Sátánt is jelképezik, melynek hatalmát a „mennyei Hercules” megtörte: „Ez mennyei Herculesnek, / halálon-poklon

⁶⁸ GYÖNGYÖSI, *Rózsakoszorú*, 25.

⁶⁹ Uo., 37.

⁷⁰ Uo., 38.

⁷¹ Uo., 39.

⁷² GYÖNGYÖSI, *Rózsakoszorú*, 40.

nyertesnek / láttad nagy diadalmát.”⁷³ Hercules keresztényesítése már a késő antikvitás idején elkezdődött, a bibliai alakok közül Sámsonhoz és Jézushoz is hasonlították, s a középkorban alakja a miles Christianusszal mosódott össze.⁷⁴ Turóczi-Trostler József szerint érthető Herkules népszerűsége, „hiszen ellentmondás nélkül egyesíti magában a keresztény hősmonda két végletes eszményét: az emberfeletti cselekvő hősiességet s az emberfeletti szenvedő mártíromságot”.⁷⁵ Hercules munkái a bűnök és a halál legyőzéseként értelmeződnek. Ez utóbbi aspektus különösen szembetűnő Cerberus napvilágra hozatalának allegóriájában, ahogy azt népszerű mitológiai kézikönyvében Natale Conti is kifejezi: „Dictus est Cerberus in obscura spelunca habitare, quoniam omnium prope vitiorum stultissimum sit avaritia [...] At Hercules, quae virtus est animi magnitudo, Cerberum in luce extrahit, sibique perpetuam gloriam comparauit.”⁷⁶

Hiperbola révén létrehozott szörnyek

A leírás során alkalmazott hiperbola, vagyis a túlzás, „a mérték határának átlépése (excessus), midőn a kijelentés a dolog megnövelése végett valamiképpen túllép saját hihetőségén”,⁷⁷ hétköznapi jelenségekből, emberekből, állatokból hozhat létre mitikus szörnyeket. Ezekben az esetekben, amikor a legtávolabb kerülünk a mitológiai lények pusztá leírásától, válik a barokk csodálatkeltés a leghatásosabbá. Néhány jellegzetes példát találunk erre a *Porábúl megéledett Főnix*ben, ilyen mitikus szörnyekké válnak pl. a Kemény láncait kovácsoló kovácsok vagy az erdélyi falukat és városokat pusztító tatár kám. Mikor Kemény a tatár kám fogságába esik, a láncokat, melyekkel meg akarják őt kötni, óriási természetű kovácsok készítik, „melyek mintha jöttek volna az Aetnábúl, / Vulcanus művének szennyes barlangjábúl.” (II/III/18)⁷⁸ Az arcukon vaspor, a nyakukon szén, szikra csípte a karjukat, a markukban pöröly, a szakállukat tűz ritkította, „éktelen homlokuk pörzsöllett szemekkel” (II/

⁷³ Uo., 44.

⁷⁴ Maria MOOG-GRÜNEWALD, Hg, *Der neue Pauly Supplemente 5. Mythenrezeption: Der antike Mythologie in Literatur, Musik und Kunst von den Anfängen bis zur Gegenwart* (Stuttgart–Weimar: Verlag J. B. Metzler, 2008), 335.

⁷⁵ TURÓCZI-TROSTLER József, „Keresztény Herkules: Ismeretlen fejezet az európai és magyar irodalom történetéből”, *Irodalomtörténeti Közlemények* 45 (1935): 20–33, 31.

⁷⁶ Natalis COMITIS, *Mythologiae, sive explicationis fabularum libri decem* (Francoforti: Haeredes Andreae Wecheli, 1584), 206.

⁷⁷ Franciscus POMEIUS, „A retorika tanulmányozója”, ford. JÁNOS István, in BITSKEY, *Retorikák a barokk...*, 219–241, 225.

⁷⁸ GYÖNGYÖSI, *Porábúl megéledett...*, 70.

III/20)⁷⁹, vagyis égetett szilánkokkal van tele. A kormos és sebekkel teli arcú, óriási termetű kovácsok kapcsán egyrészt a mitológiai óriások merülnek fel párhuzamként, másrészt a keresztény kultúrkör ördögei. Atlasra utal a „hegyeket bírának emelni vállokkal” (II/III, 21)⁸⁰ kitétel, mesterségük révén viszont a szanta kovácsistenre és a Küklopszokra hasonlítanak: „Magát vélnéd itten Vulcánust mívelni, / Cyclops társaival a pörölt emelni.” (II/III/23)⁸¹. Az ördögökhöz kormos arcuk révén hasonlítanak: „Merő félördögök kormos személyekkel” (II/III/20)⁸². A láncok kovácsolása a felnagyítások révén kozmikus távlatokat nyer, a kalapácsolás közben kiszökő szikrák üstökösök: „üstökös csillagot minden ütés csinál”.⁸³ A láncokat a kám elé hozó tatárok is mitikus szörnyekre emlékeztetnek, a mitológiai Enceladus gigász (akit Jupiter legyőzött, és ráhelyezte az Etnát) itt megkettőződik: „Az üdvözlő sereg amint kétfelé vál, / Enceladus-forma két tatár előáll, / Általóltván amaz nagy vasat egy tölgyszál, / Azt viszik, amelynek súlyát érzi a váll.” (II/III/34).⁸⁴ Itt sem kell a szerzőnek Enceladus tulajdonságait külön ecsetelnie, a körülményekből kiderül, hogy az emberfeletti erő megtestesítője.

A seregszemlében a hiperbola az ellenfél erejének kiemelését szolgálja. A *Porából megéledett Főnixben* Recep (vagyis Recsep pasa) válik metaforikus értelemben mitikus óriássá:

Ez második Cacus erős mivoltában,
Félmázsás buzogánt perget a markában,
Nincs oly erős ökör, melyet futásában
Meg nem tart, ha kaphat annak a farkában. (III/III/36).⁸⁵

A mitikus magaslatokból lefokozásnak tűnik a farkánál fogva visszatartott ökör hétköznapi képe, ám ez is mitológiai utalás: arról a fentebb említett vergiliusi történetről van szó, melyben a szörnyeteg Cacust Hercules azután ölte meg, miután az ellopott néhány állatot Geryon gulyájából, s hogy ne lepleződjön le, úgy intézte, hogy a lábnyomok fordított irányba mutassanak, az állatokat a farkuknál fogva húzta magával a barlangjába.

⁷⁹ Uo., 71.

⁸⁰ Uo.

⁸¹ Uo.

⁸² Uo.

⁸³ Uo., 72.

⁸⁴ Uo.

⁸⁵ GYÖNGYÖSI, *Porából megéledett...*, 42.

At furis Caci mens effera, ne quid inausum
 Aut intentatum scelerisve dolive fuisset:
 Quattuor a stabulis praestanti corpore tauros
 Avertit, totidem forma superante juvenas.
 Atque hos, ne qua forent pedibus vestigia rectis,
 Cauda in speluncam tractos, versisque viarum
 Indiciis raptos, saxo occultabat opaco. (Aen. VIII. 205–211)⁸⁶

A prédáló kám metaforikusan olyan madárrá változik, mely éhes gyomrába hány sok falut és várost („a prédáló kám, mondjam inkább, kánya” II/VIII/22⁸⁷), a gyomra olyan, mint az égő mészbánya, „új éhsége támad telhetlenségének, / ez vérszopó madár gyomra üregének” (II/VIII/23).⁸⁸ Nem is nyugszik, míg meg nem kapja Kemény váltságdíját is („ráéhezett gyomrát míg meg nem töltheti”, II/VIII/25)⁸⁹, olyanná lesz, mint a Theseusra „ráéhült gyomrával”⁹⁰ leső Minotaurus, de ő Kemény helyett megelégszik az érte adott vagyon felfalásával.

A *Murányi Vénus*ban a kősziklákat dobáló, fákat döntögető medvék kerülnek mitikus dimenziókba, pokoli lényekké válnak: „Hallatlan bömbölést melyek indítanak, / mintha az Árgilus ördögi vínának” (II/249).⁹¹ Megjelenésük szinte egy új *Gingantomachia* előjelzése: „vélnéd, óriások más harca kezdetik” (II/250)⁹². A Máriára várakozó Wesselényiék, akiket a medvék a kövekkel majdnem eltalálnak, olyan helyzetbe kerülnek, mint Ulyssesék, mikor Polyphemus dobálta hajójuk irányába a köveket. Wesselényi kész lett volna megküzdeni a medvékkel, de azok közben maguktól elmennek – a túlzásokkal mitológiai magaslatokba emelt jelenet ezáltal válik parodisztikussá.

Előfordul, hogy egy szörnyszerű lény rövid idejű látszatként jön létre, akár egy megvalósult metafora: ilyen a *Csalárd Cupidó*ban a vadászat közben a medve fejébe lőtt nyíl révén létrejött unikornis (II/179), melyet a medve haragjában hamar meg is szüntet.

⁸⁶ VIRGILII, *Opera Omnia...*, 823.

⁸⁷ GYÖNGYÖSI, *Porából megéledett...*, 109.

⁸⁸ Uo., 110.

⁸⁹ Uo.

⁹⁰ GYÖNGYÖSI, *Thököly Imre...*, 13.

⁹¹ GYÖNGYÖSI, *Márssal társolkodó...*, 71.

⁹² Uo.

Összegzés

Az antik szörnyekhez kötődő történetek tematikus elemként és az *ornatus* részeként is hozzájárulnak a Gyöngyösi-művek dinamikájához. A barokk jegyeket vizsgáló Nagy László Gyöngyösi antikizáló allegóriái lényegének a különböző elemek vegyítését tartotta: „Istenit és emberit, keresztényt és pogányt, jelenkort és régen letűnt múltat ötletszerűen kevert, a legváratlanabb fordulatokat, a legbizarrabb helyzeteket produkálta.”⁹³ A mikroelemzések során előbukkant intertextusok (például Káldi György Biblia-fordításának szövege antik kontextusban) azt mutatják, hogy Gyöngyösi számára a nyelvi megformálás és az adott helyzet analógiája a lényeges, a mitológiai, antik, bibliai diskurzusból vett elemek egyformán az eszköztár részei. Ez az eljárás már a váratlansága révén is nagyobb költői potenciált rejt magában, minthogy pusztán ötletszerűségként kezeljük, ehelyett inkább az intertextusok egymásba fonódásának játékoságát, a hibriditásban rejlő kreatív, felszabadító energiákat kellene hangsúlyoznunk.

---

⁹³ NAGY László, *Gyöngyösi és a barokk* (Budapest: Sárkány-nyomda R.-T., 1929), 42.